

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

07 Şubat 2020

Sayı: 260

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

**Metal sözleşmesi bağlandı
Patronların lokavt, işsizlik, düşük ücret
tehditleri boş çıktı**

En büyük ve en fazla kâr eden işletmelerde çalışanların da dahil olduğu 130 bin metal işçisinin toplu sözleşmesi imzalandı. Patron sendikası MESS, %3.2 zam teklifiyle başlamıştı görüşmeyi. İşçi sendikası Türk-Metal ise %26 zamlarla başlatmıştı. Sözleşme, ilk 6 ay toplamda %18.48'i aşmayacak (ücrete %17, sosyal haklara %20) şekilde artışla bağlandı.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Kağıt üstünde patronların daha fazla taviz verdiği görülüyor. Ancak örneğin Ford Otosan patronları bu yıl işçi başına yılda 110 bin lira kâr etti; işçinin alacağı zam ayda 450-500 lira (yılda 5 bin lira civarında). Buradan bakıldığında, her durumda patronlar kazançlı. Her şeye rağmen, patronların işçilerden çekindikleri için bu zammı verdikleri kesin. İşte bu nedenle, bu bir kazanımdır.

MESS, grev kararına karşı lokavtla tehdit etti, ancak işçinin greve çıkmasını göze alamadı. Çünkü metal işçilerinin 2015 yılı mücadelesi sırasında verdikleri tavizleri unutmadılar. Ayrıca 3 yıllık sözleşmeden yine geri adım atıldı. 3 yıllık sözleşme istemelerinin amacı, ikinci ve üçüncü yıl zamlarını enflasyon oranıyla sınırlandırıp ceplerinden çıkacak parayı azaltmaktı. Bu nedenle, bunu ilk fırsatta yeniden deneyebileceklerini unutmamak gerekli.

Patronların tehditleri kadar sendika bürokratlarının, patron ağzıyla konuşup iş yerlerinde fısıltıyla işçiyi %15 zamma razı etme çabasını da eklemek gerek. Meydanlardaki gösterişlerini, gerçeğe dönüştürme havası vermeye çalıştılar. Asıl gayretleri, grevin denetimlerinden çıkma tehlikesiydi. Onlar da, sendikacıları takmayıp kendi örgütlerini, komitelerini kuran işçilerin deneyimlerini çok iyi hatırlıyorlar.

Ekonominin büyük kısmını sırtlayan metal işçileri, iki yıl boyunca yaşamlarını doğrudan etkileyecek ücret artışı için mücadele yapma olanağını bulamadı. Patronlarıyla yüzleşemedi. Birleşik-Metal, 10 bin işçi adına sözleşmeyi kabul etmediğini, greve çıkacağını açıkladı. Ancak iki gün sonra, tıpkı Türk-İş bürokratları gibi işçilere sormadan, onlarla aynı sözleşmeyi imzalayarak, farklı olmadığını gösterdi.

Genel ekonomik sorunlar, yani işsizlik ve hayat pahalılığı, patronları koşulsuz destekleyen hükümet ve yasalar, işçilerin fabrikada, sendikada karşılaştıkları engellerden çok daha büyük engeller oluşturuyor.

Ücreti yükseltme, yaşam düzeyini ve çalışma koşullarını iyileştirme mücadelesi çok önemlidir. Bu, doğrudan patronun kasasına bir müdahale olmanın ötesinde, patronun kendine hak gördüğü hakimiyet alanına işçinin müdahale ettiği anlamına da gelir. Patronun bir hak koparmanın tek yolu işçilerin bir düzeyde örgütlenmesi, birlikte karar alıp hareket etmesi ve bunlardan kazandığı deneyimdir. Böyle bir tecrübe yaşayan hiç bir işçi bunu unutmaz ve gittiği her yere deneyimini beraberinde götürür.

Patronları ve sendika bürokratlarını en çok rahatsız eden, mücadele deneyimi olan işçilerin çoğalmasındır. Bu nedenle her zam sonrası bürokratlar "ben aldım", patronlar "ben verdim" der. Metal işçileri, zammı üretimden gelen kendi güçleriyle aldıklarının farkında. (04.02.20)

Emekçinin Gündemi

Türkiye ekonomisi 2019'u geride bırakırken...

2019 yılında kişi başına düşen Gayri Safi Milli Hasıla, kağıt üstünde 9.093 dolar (bu mebla 54,465 TL; ancak geçen yıl asgari ücret alan bir işçi gerçekte 1 yılda 24.240 TL kazandı!). Yani bu yıl GSMH 2007'nin (9.656 dolar) bile altında! 2018 ve 2019'da kur şoku ile yaşadığımız bu kriz dönemi emekçiler için 12 yıllık bir geriye gidiş demek.

Bu rakam ortalama yıllık geliri gösteriyor; gelir diliminin en üst %1'lik kesiminin yıllık geliri, geri kalan %99'ununki gibi düşmedi aksine yükselmeye devam etti.

Patronlar, Türkiye'deki ücretlerin, dünyadaki genel ücretlerin altına düşmesinden ötürü rekabet güçlerini arttırdı. Böylece patronlar ihracat rekorları kırdı; satışları düşse bile kazançları arttı çünkü fiyatları artırdılar.

İşçi sınıfının satın alma gücünün düşmesi, mal ve hizmetlere olan talebin azalması olarak kendini gösteriyor. Bunun sonucunda patronlar, üretimi kısıtladı yani işçi çıkardı. İşsizliğin artışı, satışları bir kez daha düşürüyor ve yine aynı sonuçları ortaya çıkarıyor.

Bu durum, kapitalist üretim ilişkilerinin bu içinden çıkılmaz yapısı yüzünden kriz dönemlerinde nasıl daha da beter bir hale geldiğinin basit bir örneği.

Resmi olarak 8 milyona yaklaşan işsizlik, ekonominin yavaşlaması ile kalıcılaşıyor. Tüm dünyada olduğu gibi, üretime yatırım yapılmadığından

yeni fabrikalar, iş sahaları açılmıyor. Türkiye ekonomisinin işsizliği azaltabilmesi için en az %5 büyümesi gerekiyor ancak geçen yıl büyüme yalnızca %0,5 oldu.

Yüksek işsizlik ve yüksek enflasyonun birlikte seyretmesi, emekçiler için çok yıkıcı oluyor. Geçim kaygısı insanları geri dönüşü olmayan yollara sokuyor, hatta intihara sürüklüyor. Devletin aldığı en etkili karar siyanürün satışını zorlaştırmak oldu.

Yurt dışından gelecek paraya bağlı olarak ve inşaata odaklı büyüme stratejisi izleyen Türkiye ekonomisinin bu yolu tıkanı. Türkiye'ye 2013'te yansımaya başlayan bu süreçte, iktidar, çevresinde yetişen ve palazlanan inşaat sermayesine yeni iş alanları yaratmak, yurt dışına konut satışları ile para çekebilmek ve yeniden bir başarı hikayesi oluşturmak istiyor, Kanal İstanbul gibi projeleri yeniden ısıtarak sermaye çevrelerine güven vermeye çalışıyor.

Hükümet krizin etkilerini hafifletmek için kamu kaynaklarını kullanıyor. Bu nedenle kamunun borç yükü kısa sürede tavan yaptı. IMF'den kurtulmakla övünen Erdoğan, emekçilere, EYT'lere, emekliye vermediği paradan çok daha fazlasını, borç faizi olarak bir avuç bankere ödüyor.

Emekçilerin yoksulluğu, vergiler altında ezilmesi, kamu hizmetlerinin, sosyal olanakların kısılması hep bu nedenle.

Doğal gaz fiyatı önceki yıla göre neredeyse iki kat arttı; elektrik, otoyol, köprü ücretleri fırladı. Bunlara rağmen enflasyonun düşmesi sayısal bir oyundan ibaret. Tüketilen doğal gaz ve elektriğin büyük kısmını haneler değil fabrikalar ve işletmeler harcar. Patronlar bu maliyeti fiyatlara yansıtırken enflasyonun bu denli düşük çıkması, sadece ücret zammını düşük tutmak için kullanılan bir aldatmaca.

Özel sektör, 2002-2013 arasında düşük ve sabit kalan kurdan dolayı muazzam miktarda, döviz bazında dış borç biriktirdi. Bu nedenle patronlar, döviz hareketlerine karşı dayanıksız hale gelirken, paradan para kazanan patronlar üretim kazançlarını yeniden üretime yatırmadıkları için adeta "sanayisizleşme" yarattı. Bu kriz döneminde gördük ki Türkiye ekonomisi kağıt bile üretmiyor. Özel sektörün dış borcu emekçileri yakından ilgilendiriyor çünkü özel borçlar ödenemediğinde kamusal hale gelip vergilerle emekçilere yansıtılıyor.

Özetle, Türkiye ekonomisi büyük sermayedar Kığılı'nın dediği gibi "görüp görebileceği en büyük krizi yaşıyor..." Kriz dönemlerinde emekçilere karşı yürütülen savaş sertleşti. Emekçiler yalnızca topyekûn örgütlü mücadele ile bunun etkilerini bertaraf edip faturayı patronlara kesebilir. Ne seçimle iktidara gelecek yeni bir parti ne de başka bir kurtarıcı olacak. (01.02.20)

Doğal gaz faturasında dost kazığı var

Doğal gaz faturasını ödeyemeyenler, özellikle asgari ücretliler ve emekliler, sobaya ve kömüre geri döndü. Kömür, sobadan zehirlenmeye, mevsim hastalıklarına ve hava kirliliğine yol açıyor. Bu nedenle doğal gazın ucuzlatılması talepleri gündemde.

Ancak görünen o ki, faturalardaki bu yüksek meblalar, sıkı dostlar Erdoğan ve Putin'in kitlelere bilerek attıkları kazıktan kaynaklanıyor. Erdoğan dostundan, Avrupa'dakinden iki kat daha pahalı doğal gaz alıyor.

Avrupa'da bin metreküp doğal gazın fiyatı ortalama 120 dolar, Türkiye bin metreküp

doğal gazı 280 dolardan (1.660 TL) alıyor.

Doğal gaz fiyatını şişiren sadece dost kazığı değil, bunlara anlaşmanın biçimi de ekleniyor.

Türkiye'nin doğal gaz anlaşmaları petrol fiyatına dayalı ve uzun vadeli. Petrol fiyatı yukarı giderse doğal gaz fiyatı da yukarı çıkar, petrol fiyatı düşerse doğal gaz fiyatı da düşer. Avrupa'da petrole dayalı anlaşmalar %30'un altına geriledi, Türkiye'nin %80-85'i petrol fiyatına dayalı. Üstelik tamamına yakını Rusya'dan alınıyor.

TANAP'ta (Trans Anadolu Doğal gaz Boru Hattı) Eskişehir'e gelen gazın 1

metreküpü 71 dolar, Trakya'ya gelen gazın bir metreküpü 110 dolara çıkıyor. Böylece boru hatlarının masrafı da vatandaşın faturasına ekleniyor.

Tüm bunlara, devletin aldığı vergiler ekleniyor.

Bu hesapta indirim görünmüyor. Ancak uyanık belediye yönetimi, indirimin değil ama ödenemeyecek durumdaki faturaları tahsil etmenin bir hal çaresini düşündü. Örneğin İGDAŞ, doğal gaz fatura ödemelerinde kredi kartıyla taksit uygulaması için 13 banka ile anlaşışığını açıkladı. (03.02.20)

Sistem tıkr tıkr işliyor

Son dönemde belediye, kamu kurumları ve kamu kurumlarıyla çalışan şirketlerde yolsuzluk, sahtekarlık veya kayırmacılığın ortaya çıkmadığı gün yok.

Yakından bakıldığında, bunun gelip geçici bir durum değil kalıcı olduğu, hatta bilinçli olarak bir sistem oluşturulduğu anlaşılıyor. Kızılay örneklerden sadece biri. Birkaç gün içinde, yıllardır Kızılay üzerinden işleyen bir sistem kurulduğu ve burdaa milyarların döndüğü ortaya çıktı.

Bir patron, bir yere bağış yaparsa bağış miktarının %30'unu vergiden düşer. Kızılay'a bağış yaparsa hepsini vergiden düşer. Sistem şöyle işliyor: Patron kendi belirlediği vakfa aktarılmak üzere bağış yapıyor; parayı alan vakıf, bu patrona yurt yaptırıyor veya ürettiğini satın alıyor. Böylece

para aynı patrona geri dönüyor. Üstelik tek kuruş vergi ödemedi, kâr elde ederek ve toplum nezdinde yardımsever görünüp birçok asalak destekçi edinerek.

Veya Kızılay bağış yapan patronun doğrudan mal veya hizmet satın alıyor; deprem evlerinden ısıtıcıya, ulaşımdan sosyal desteğe kadar aklınıza gelen her şey. Böylece patronun cebinden çıkan her kuruş, vergisiz kârla katlanarak geri dönüyor.

Kızılay'ın bağışının gittiği Başkent Gaz'ın sahibi Torunlar patronları, aynı zamanda Mecidiyeköy'de stadın yerine yapılan Torun Center'a da sahip. 2014'te inşaat sürerken, yasak olmasına rağmen kapısı açık bir şekilde 32. kata asansörle çıkarılan 10 işçi, asansörün düşmesi nedeniyle can

vermişti. Bazı sorumlulara toplam 8 yıl hapis cezası verildi; patronlar ve müdürler beraat etti; işçi başına 60 bin lira ödeyip tertemiz oldular. Şimdi de kazanç ağlarını yazan gazeteciye küfrettikleri ortaya çıktı. İşte bu ve bunun gibi patronlar, para için neler yapmaz?

İslamcı çevrelerin çok sevdiği, Erdoğan'ın yıllar öncesinden teşvik ettiği, her sokakta eksik olmayan irili ufaklı vakıf ve dernekler, bu sistemin bir parçası. Para kasadan kasaya geçip ilk çıktığı patrona katlanarak geri dönerken kalan kırıntılarla geçinenlerin toplanma yerleri.

Doğrudan AKP iktidarını, Erdoğan'ı destekleyen patronların kurup yıllardır işlettikleri bu sistemin parçası olanlar, şimdi savunuculuğunu yapıyor. (03.02.20)

Siyasetin Gündemi

Deprem gerçeği duymayan kulaklara, görmeyen gözlere kendini hatırlatıyor ama...

Elazığ'daki depremden sonra yaşananlar, bir kez daha içinde yaşadığımız düzenin ne kadar emekçi, yoksul düşmanı olduğunu göz önüne serdi.

Elazığ'da derdini anlatacak bir yetkili, siyasetçi veya mikrofon bulanların hepsi, sınıflarından ötürü bu durumda olduğunu anlattı. Birçoğu evlerinin hasarlı olduğunu yetkililere iletmış, yardım istemiş, çaba göstermiş. Ancak paraları olmadığı için yetkililer, onlarla ilgilenmemiş. Kendileri de çözüm bulamadılar, çünkü her şey para ile yapılıyor.

Sadece tek bir evin ayakta kaldığı mahallenin sakinleri, kentsel dönüşüm kararı çıktığını ama kârlı olmadığı için kimsenin uğramadığını söylediler.

Parası olanlar, hemen hasarlı evleri terk etti, göçük altında hep yoksullar kalıyor.

1999

depremlerindeki büyük can kaybı ve yıkımdan sonra, depreme uygunluk açısından inşaat yönetmeliğinde değişikik yapılmıştı. Buna rağmen her sarsıntıda, eski binalar kadar yenileri de zarar görüyor. Çünkü, bu tarihten sonra 7 kez imar affi çıkarıldı. Okul ve hastanelerde olduğu gibi TOKİ'nin ve KİPTAŞ'ın yaptığı veya özel şirketlere yaptırılan kamu binalarının da zarar görmesi,

paradan kısmak için devletin bile kendi yaptığı yönetmeliğe uymadığını gösteriyor.

Siyasetçiler her şey en iyi şekilde yapıyor derken Kızılay başkanının bağış istemesi, Kızılay'da dönen dolapları ortaya çıkardığı gibi deprem vergilerini de yeniden gündeme getirdi.

Emekçiler sınıfının her bir üyesinden kesilen vergiler, diğer tüm devlet gelirleri gibi patronlara akıyor. Depremden

gerekli ancak yeterli değil. Biz emekçiler, ücretlerimizden kesilen her kuruşun hesabını sormayı, nerede kullanıldığını bilmeyi ilke haline getirmeliyiz. Aksi takdirde sadece patronları zengin etmekle kalmaz, vergilerimizin kendimize zarar verecek şekilde kullanılmasına olanak vermiş oluruz.

Van'da çığın düştüğü yere, tehlike olduğu bilindiği halde, 2 kişiyi çıkarmak için gönderilen asker, itfaiyeci, işçi ve yardım için giden köylüler dahil, 33 insan daha öldü. Hiç biri böyle durumlar için görevli veya eğitimli değildi. Çok iyi çalışıyor denen kurumların ne kötü durumda olduğu bir kez daha görüldü.

Siyasetçiler, bugün oy için sırt sızazlar, yarın eğlenceye, cenazeye gider, sonra da itiraz edeni tehdit eder. Kitleler, mahallerde birbirlerini tanıyor, biliyor, ne gerekli, çok iyi biliyor. Depreme hazırlık, politikacıların söylediği gibi gösterişli

yollar, toplu konutlar yaparak insanların yaşam alanlarını değiştirmekle olmaz. Her şeyden önce kitlelerin bilinçlenmesi, sorunlarını bilmesi, tartışması, örgütlenmesi ile mümkün olur. Böylece iktidara baskı yaparak gerçek çözümler dayatılabilir. (06.02.20)

korunmak için en fazla parayı veren emekçiler, depremin en büyük mağdurları olmaya devam ediyor. Bir patron için deprem vergisi deve kulak gibidir, bir emekçi için birçok şeyden kısıntı yapmasını gerektirir. Buna rağmen, hiçbir karşılığını alamaz.

Böyle bir haksızlığa öfkelenmek, sorgulamak elbette

Erken seçim söylentileri ve yeni partiler

Eski Başbakan Ahmet Davutoğlu'nun Gelecek Partisi'ni kurmasının ardından eski Maliye Bakanı Babacan'ın kuracağı partiye ilişkin tartışmalar gündemde daha fazla yer alıyor. Merkezde bir koalisyon kurulacağı ve yakında erken seçim olacağı söylentileri yoğunlaştı.

AKP-MHP koalisyon hükümeti, ekonominin çöküş aşamasına gelmesinden, kitleler üzerinde yaptığı yıkıcı etkilerden dolayı ve ortaya dökülen yolsuzlukların artmasından ötürü desteğinin önemli bir kısmını kaybetti. Bu nedenle hükümet, hem Türkiye'deki büyük sermaye için hem de Batılı büyük sermaye için ciddi sorun olmaya başladı.

İşte tam bu ortamda, yakındaki erken seçim için sağda "birleşme", "koalisyon"

oluşacağı söylemleri dolaşmaya başladı.

Davutoğlu'nun kurduğu Gelecek Partisi, Meral Akşener'in İYİ Partisi, Karamollaoğlu'nun Saadet Partisi ile Babacan'ın kuracağı partinin merkez sağ temelinde bir araya gelip bir koalisyon oluşturup önümüzdeki erken seçimde başarılı olup Türkiye'yi "çıkılmazdan kurtaracağı" enine boyuna anlatılıyor.

Türkiye'de TÜSİAD başta olmak üzere büyük patronlar ve Batılı büyük emperyalist güçler, hem ekonomik hem de siyasi gelişmeleri yakından takip ederek çıkarları doğrultusunda ağırlıklarını koymaya çalışıyor. En son somut örnek 3 Şubat'ta Ankara'da Davutoğlu'nun Gelecek Partisi ile Avrupa

Birliği'nin delegasyon Başkanı ve AB üyesi ülkelerin büyükelçilerinin bir araya gelip yaptıkları toplantı.

Birçok tahmin yapılabilir. Kesin olarak erken seçim olacak veya olmayacak tartışmasına girmek doğru değildir; işçi sınıfının çıkarları açısından önemli olan bu değildir. Burjuvazi ve iktidarı, kendi çıkarları için A, B, C planı, birçok plan yapıyor ve en "uygun" gördüğünü uygulamaya çalışıyor.

İşçi sınıfı ve onun çıkarlarını savunanlar için önemli olan, tüm bunları yakından takip etmek, işçi sınıfını bu konuda bilgilendirmek ama daha önemlisi tüm bunlara karşı işçi sınıfının çıkarlarını savunan bir siyaset geliştirmektir. (04.02.20)

Erdoğan ve AKP hükümetinin Libya siyaseti

Erdoğan ve hükümeti, özellikle yerel seçimde İstanbul, Ankara, Antalya gibi büyük kent belediyelerini kaybettikten ve ekonomik krizin giderek hızla kar topu gibi büyümesinden sonra, çok ciddi yıprandı. İktidarda kalabilmesi bile sorun olmaya başladı. İşte bu ortamda Libya'daki durum "fırsat" gibi görüldü. Kimileri, "kumar" veya "macera" diyor.

Hatırlatmakta yarar var, Libya'nın bugünkü bataklığa saplanmasında başta Fransa olmak üzere emperyalist güçler en büyük sorumluluğu taşıyor. Emperyalist güçler, önce BM üzerinden Trablus bölgesinde etkin olan Saraç ve çevresini resmi iktidar olarak tanıdı. Saraç

ve çevresi, işlerine gelmeyince ve İhvinci siyaseti devam ettirince, Batılı büyük emperyalist güçler şapkalarından, eski bir general olan Hafter'i çıkardı. Ülkenin büyük bir bölümünü ele geçirip Saraç iktidarını tehdit etme aşamasına gelmesine yardımcı oldular. Hatta bu defa durumu fırsat bilen Putin de bir paralı askeri güç (Wagner) ile işin içine girdi.

Duruma büyük ölçüde emperyalist güçlerin hakim olduğu bir ortamda, Erdoğan'ın Türkiye'den asker gönderip Libya'daki güç dengesini değiştirme şansı olmadığı ortada. Erdoğan, ülke içindeki berbat durumundan bir derece bu "macera" ile kurtulma şansını

denemek istedi! Ancak gerekçe bulmak gerekiyordu. O gerekçe Libya'da resmi iktidar Saraç hükümeti ile kazan-kazan temelinde bir anlaşma oldu. Türk ordusu Libya'da zora giren Saraç iktidarını destekleyecek, Erdoğan ise Doğu Akdeniz'deki haklarını, özellikle petrol ve doğal gaz payını korumuş olacak!

Her şeyden önce Libya'da ölecek askerler, halk çocukları olacağından zenginler için bir sorun yok. "Canları feda olsun." Diğer yandan Saraç ile anlaşma yapıp Akdeniz'de, Türkiye'nin emperyalistlere karşı petrol ve doğal gaz çıkarlarını savunulabileceğine inanmak çok büyük saflık olur. (03.02.20)

Uluslararası Gündem

Rusya

Hükümet eski, sorunlar yeni

15 Ocak'ta Rusya Cumhurbaşkanı'nın geleneksel ulusal seslenişi, parlamentoya sürpriz olmadı. Sözde sosyal önlemlerin ve hatta Anayasadaki değişikliklerin duyurulması sıradandı. Ancak Putin, konuşmasında hiç bahsetmediği halde aynı gün, Başbakan Medvedev ve hükümetini görevden aldı.

Putin, ülkeyi yönettiği son 20 yılın 15'inde Medvedev ile birlikteydi. Anayasa, Putin'e arka arkaya iki defadan fazla başkan olma imkanı tanımadığı için 2008'de dört yıllığına, sonra kendisine devredeceğine güvendiği Medvedev'e koltuğunu emanet etmişti.

Rusya, birkaç yıldır giderek artan dış ve iç baskı altında. Putin, hükümetine küresel ortalamanın üzerinde büyüme talimatı verdi ama tersi oldu. Rus ekonomisi durgunlaşıyor, yoksulluk yayılıyor. Her yedi Rus'tan biri, ayda 150 avrodan daha az para ile yaşamak zorunda. Rusya'nın ana döviz kaynağı olan petrol ve gaz için rekabet arttığından gelir azalıyor.

Rusya'daki nitelikli iş gücünden ve işçilerin yasal korumasının azlığından yararlanmak için gelen büyük kapitalist gruplar, üretimi azaltıyor. Ford, Renault, Volkswagen, vb., tensikat yapıyor ve emekçiler, kötüleşen ücretleri kabul etmezse, sokağa atılma tehdidiyle karşılaşılıyor. Her yerde, sanayi ve hizmetlerde, Batılı yaptırımlar yüzünden veya daha pahalı yerel ürünler kullanma zorluluğundan dolayı

ücretler, yükselen fiyatlara ayak uyduramıyor. SSCB'nin dağılmasından sonraki en karanlık saatlerde olduğu gibi, aylarca ücret ödenmediği oluyor.

Hoşnutsuzluk sağlık ve eğitim sektörlerinde, yüksek teknolojide grevlere yol açtı.

Emeklilik yaşını erkekler için beş yıl; kadınlar için sekiz yıl uzatan reform karşısında 2018'de geniş bir hareket olmuştu. Eylemler, ülkenin bir ucundan diğerine, gösterilerle yayılmıştı.

Putin bu reformunu Medvedev'in üzerine yıktı. Sonuçta satın alma gücündeki düşüşle birlikte, Başbakan Medvedev'in kamuoyu notu %38'e düştü, bu da görevden alınması için yeterli oldu.

Medvedev bunu hak da etti; insanlar, sosyal medyada büyük servetine ve Toskana'daki lüks villalarına atıfta bulundu. Ancak bu durum Putin'in hesabına artı olarak yazılmıyor, çünkü o da son zamanlarda oldukça yıprandı.

Putin bu nedenle 15 Ocak'ta, 10 milyar dolar tutarında, gaziler için büyük bir ikramiye ve vatanseverlik görevini yapacak yani çocuk doğuracak annelere tahsis edilmek üzere, bir dizi sosyal önlem açıkladı. Kadınların çalıştığı şirketlerde, bu ikramiye çok fazla tartışma yarattı ama amaç Putin'i desteklemek değil, hangi acil ihtiyacı karşılayabileceğini sorgulamaktı.

Putin eski bir deyimini kullanmak istiyor: "Bizde iyi bir Çar var ama etrafı kötü boyarlarla (danışman) çevrili."

Medvedev'in yerine geçen Mişustin, hemen emeklilik reformu ve en fakirler dahil halk üzerindeki vergilerde hiç geri adım atmayacağını ilan etti.

Mişustin, Rus devletinin hizmetkar iş adamlarının tipik bir temsilcisi. Kariyerine üst düzey kamu görevlisi olarak başladıktan sonra, bir yatırım fonuna başkanlık etti, daha sonra vergi dairesi yönetimini devraldı. Putin'in yirmi yıldır dayandığı silovik, yani "kuvvet kurumları" (ordu, polis, gizli servisler, gümrük, vergi) devletin temel çekirdeğinin bir parçası olan iş dünyasına bağlı ve çok yozlaşmış. Resmi olarak ev kadını bir anne olan eşi, Mişustin'in vergi dairesinin en üst kademelerine katıldıktan sonra 11 milyon avrodan fazla kazandığını söyledi ve bu gerçek, yüksek bürokrasi çevrelerde gayet normal bir durum!

Moskova Borsası, Medvedev'in görevden alınmasından sonra tırmanışa geçti. Ancak, aynı gün ilan edilen Anayasadaki değişiklikleri daha da takdir etmesi muhtemeldir.

2024'te başkanlığa geri dönmeyeceğini söyleyen Putin, iktidar hiyerarşisinde belirleyici ağırlığını korumayı amaçlıyor olmalı.

Rusya'da, toplumsal düzenin istikrarının ve zenginlerin ayrıcalıklarının korunmasının, belirsiz mülkiyet haklarından daha çok Putin gibi baskıcı bir siyasi iktidara dayandığı unutulmamalı. LO (24.01.20)

İsrail-Filistin: Trump'ın savaş planı

Salı 28 Ocak'ta ABD Başkanı Trump Washington'da, kendi deyimiyle "İsrail ile Filistin arasındaki barış planını" takdim etti. Toplantıya hiçbir Filistinlinin katılmaması da, bu planın İsrail yöneticilerinin en aşırı olanları da dahil olmak üzere tüm isteklerini içerdiğini gösteriyor.

Trump İsrail'in işgal ettiği yerleşim birimlerinin, yani kaba kuvvet ile Filistin topraklarından kopartılan yerlerin İsrail topraklarına katılmasını ve İsrail ordusunun denetlediği yollar ile İsrail'e bağlanmasını öneriyor. Bunun sonucu olarak da zaten parçalanmış Filistin toprakları daha da parçalanmış olacak. Üstelik bu ilhak edilecek topraklar üzerinde yaşayan Filistinlilerin geleceğinin ne olacağı konusunda hiçbir haber verilmiyor.

Ek olarak da İsrail, Ürdün Vadisi'nin topraklarının önemli bir kısmını da işgal edip su kaynaklarını denetleyen topraklara el atacak. Buna karşılık olarak, eğer böyle bir deyimi kullanmak yerindeyse, Filistin Neguev çölünde tarım ve teknoloji geliştirebilmek için iki tane toprak parçası elde edecek! Tabi bu öneri de, Gazze Şeridini hiçbir mali destek vermeden bir tünel ile Batı Şeria'ya bağlamak gibi abes bir öneriye benziyor. Tabi Trump laf olsun diye Filistin ekonomisinin kalkınması için milyarlarca dolar verileceğinden de söz etti. Ama ABD'nin bu konuda yaptığı tek somut şey kamplarda yaşayan Filistinlilere verilen kredilerin kesilmesi oldu.

Tüm bunlara ek olarak da Filistinliler silahsızlandırılacak

ve İsrail devletini bir Yahudi devleti olarak tanımak zorunda kalacaklar; ek olarak İsrail'in gerici siyasetçilerinin yaptıklarını onaylayıp Kudüs'ün "bölünmez" tek başkent olduğunu tanıyacaklar.

Bir de, bu sözü edilen plan ile, 1948'de İsrail devletinin kuruluşunda yaşanan savaş sonucu topraklarından kovulan Filistinlilerin ve çocuklarının göçmen olmadıklarını, topraklarına geri dönme hakları olmadığını ve İsrail'in onlardan sorumlu olmadığını kabul etmeleri gerekiyor.

Bu plan ABD Başkanı ile İsrail Başbakanı arasında, kendi iç sorunlarını ve sıkışmışlıklarını unutturmak için oluşturulmuş bir dolaptır. Trump hem gelecek seçimlerde seçilebilme hem de azledilmeye karşı mücadele vermektedir. Bu planla Trump fanatik İsrail taraftarlarının desteğini almayı hedefliyor ve bunu da saklamıyor bile: Trump Washington'da aşırı sağ Yahudiler ile Hıristiyan Evangelistleri seferber edip geniş oy kitlelerine ulaşmak istiyor. Bu iki çevre de İsrail devleti topraklarını İncil'de geçen sınırlara göre çizmek istiyor. Benjamin Netanyahu'ya gelince, o şu anda yolsuzluk, görevini kötüye kullanma ve zimmetine para geçirmekle yargılanmaktadır ve tek kurtuluş yolu 2 Mart seçimlerini kazanmaktır. Netanyahu Washington'a, işgal edilmiş topraklar üzerine yerleşmiş 450 bin Yahudi temsilciyle geldi. Onları kaldığı otele yerleştirip, istedikleri havaları çalıyor!

Yeniden seçilme derdinde olan bu iki siyasetçinin

iğrenç oyunlarının da ötesinde bu plan İsrail siyasetçilerinin oldu bitti siyasetine devam edilmesi demektir. Onlar siyasetlerini toprak işgalleri ve gerektiğinde savaş yoluyla da uyguluyorlar. Onlar Filistin halkını gittikçe daralan bir cezaevine hapsediyorlar ve ekonomik imkânlarını daha da kısıtlıyorlar ve hatta ulaşım olanaklarını bile daha da sınırlıyorlar. Uluslar arası yetkiler, aslında emperyalist ülke temsilcileri, şimdiye kadar İsrail'in oldu bitti siyasetlerini arada bir sözde kınamakla yetiniyorlardı. Bu ABD emperyalizmi ile sınırlı değil; emperyalistler, petrol kaynaklarının can alıcı olduğu bu bölgede, adeta bir savaş uçağı gemisi gibi olan ve onların sadık dostu olup gerektiğinde rahatça kullandıkları bir müttefiki kolluyor. Bugün Trump, ileride Filistin topraklarına karşı yapılacak talanları şimdiden bir barış planı olarak takdim ediyor. "Uluslar arası camianın" bunu protesto etmesini beklemek ise boşunadır. Örneğin Fransız dış işleri bakanı bu olayı "Trump'ın barış için yaptığı çabalar" olarak tanımladı ve Fransa'nın eski siyasetini devam ettirdiğine vurgu yaptı...

Bu durumda Filistin halkının, eskiden de olduğu gibi, tek çıkış yolu isyan etmektir. Bu isyan da sonunda, emperyalizme ve yerli kokuşmuş rejimlere karşı zaten başlamış olan isyan hareketine katılacaktır. İsrail'deki çıkış yolu ise, emperyalizmin bir bekçisi ve ileri karakolu rolünü kabul etmeyen kitlerin bu isyana katılması olacaktır. LO (31.01.20)

Kapitalist sisteme, savaşlarına ve krizine karşı

3 Ocak'ta İranlı general Süleymani'nin bir ABD dronu ile suikaste uğraması, İngiltere ve ABD'deki siyasi liderlerin söylediği yalanın aksine, bir "öz savunma" hamlesi değildi. Bu açıkça, dünyanın en zengin ve güçlü ülkesinin gerçekleştirdiği bir terör eylemiydi.

İran'daki diktatörlük de bu saldırının esas hedefi değildi. Hedef bölgenin nüfusuydu, amaç batılı iktidarların üstün askeri gücünü ve istedikleri yere istedikleri zamanda saldıracaklarını sergilemekti.

Tek askeri amaç, ABD liderlerinin, bölgedeki, karşısında kimsenin direnemeyeceği birer derebeyi pozisyonlarını yeniden tesis etmelerini sağlamaktı.

İnsanların kanıyla siyaset yapmak

Elbette, bu suikastın Trump açısından, Orta Doğu'yu değil de yaklaşan ABD Başkanlık seçimlerini ilgilendiren bir amacı daha vardı.

Trump'ın anketlerde rekor derecede başarısız olduğuna şüphe yok. Verdiği "Amerikan işleri" sözünü tutamadı. "Radikal" ekonomi politikalarına gelince, onlar da sadece zenginleri zenginleştirdi ve yoksulları daha da yoksullaştırdı.

Kendisi lehine gösterecek hiçbir şeyi olmayan Trump, geçen seçimlerde faydalandığı milliyetçi demagojiyi -Amerika'yı Yeniden Harika Yapalım sloganı- yeniden canlandırmaya çalışıyor. Süleymani'yi "indirmiş olmak" ile Rambo gibi övünmesi bundan. Bu yolla, bu slogana oy veren

kemik seçmeni tekrar harekete geçirmeyi ve azil süreciyle sekteye uğrayan seçim kampanyasını tekrar başlatmayı umuyor.

ABD'de kazanılacak oyları, Orta Doğu'daki "hedef gözeterek öldürme" yoluyla kazanmanın bedelini boş verin. Görünüşe göre, bu olayın İran Hava Kuvvetleri'nde yarattığı panik yüzünden bir Ukrayna yolcu uçağı düşürüldü. Ama Trump için, uçakta ölen 176 yolcu sadece sivil zayıttı!

Tahmin edilebileceği gibi, Johnson Trump'ın suçlarını ve sahte gerekçelendirmelerini destekledi, hatta bir tane de kendisi ekledi ve Süleymani'nin "ellerinde İngiliz askerlerinin kanı var" dedi. Tabii ki Johnson ve Trump'ın pek çok ortak yanı var: kendi kariyerlerini kurtarmak için yalan söylemeye ve siyasetçilik oynamaya gelince, hiçbir "sivil zayıt" onları durduramaz!

Çürümüş sistemin tehdidi

Trump'ın uydurma bahanelerinden Johnson'ın pek sadık tavırlarına, bu iş birçok açıdan 2003'teki Irak işgaline giden sürece benziyor.

Bugünkü yalanlar yığını yeni bir savaşla mı sonuçlanacak? İranlı liderler kesinlikle savaş istemiyor, bunu yaptıkları sembolik misillemeden anlıyoruz. Büyük ihtimalle ABD liderleri de istemiyor, şimdilik. Ancak Trump'ın İran'a yönelik siyaseti tamamen blöfe, yapabileceğinden fazlasıyla tehdit etmeye, yaptırımlara, suikastlara vs. dayanıyor. Tüm bunlar Trump'ın siyasi hırslarıyla

bir araya gelince, kendi mantığını yaratabilir, kontrolden çıkıp savaşa yol açabilir. Bunun olması için ne olması gerekiyor? Sonra da yerel bir savaşın, tüm gezegene değilse bile bütün bir bölgeye yayılması için ne lazım?

Günümüzde ekonomi kronik olarak istikrarsız ve düşüncesizce bir yarışa sıkışmış durumda. Kapitalistlerin sisteme hiç güveni yok ve kâra yönelik en ufak bir tehdit karşısında bile panikliyolar. Bu, bir çöküşün tetiğini çekebilir.

Dünyanın ekonomik istikrarsızlığı, artan siyasi istikrarsızlıkla iç içe geçiyor. Kapitalist sistem çürüdükçe, her yanına daha çok patlayıcı saçılıyor. Trump'ın şahsi hırslarının bir ABD-İran savaşı olasılığını artırması, bu çürüten kapitalist düzenin daha çok savaşa ve krize yol açabileceğini gösteriyor.

Bu sistemin krizden krize topallamasına izin vermenin bedelini artık ödeyemeyiz, onu değiştirmek gerek! (WF, 13.01.20)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Kapitalist ekonominin krizi sürüyor

Kapitalizmin krizi ne kadar uzun ve derin devam ederse, ekonomik ve politik yönleri sadece temel ilişkilerinde değil, aynı zamanda günlük ayaklanmalarında da birbirine karışır.

Askeri müdahalelerin temelinde büyük güçler arasındaki ekonomik savaşın, uluslararası ilişkilerin ve diplomatik çatışmaların başka yollarla devam etmesi var. Aynı zamanda, uluslararası ilişkilerde gerginlik, daha kötüsü finansal piyasaların beklentileri, ekonomik krizin önemli unsuru haline geliyor. Hürmüz Boğazı'ndaki en ufak bir olay ya da yeni bir korumacı önlemlerle Çin'i tehdit eden bir Trump tweeti, borsadaki hisse senedi fiyatlarını yükseltebilir veya düşürebilir, uluslararası yatırım ve sermaye akışını etkileyebilir.

Kapitalist dünya, büyük burjuvazinin ekonomi sözcülerinin ve siyasi temsilcilerinin hiç kontrol edemediği uçuruma doğru giden karmaşık bir yarışla uğraşiyor. Ekonomik ve ileriye dönük konularda uzmanlaşmış uluslararası kuruluşlar tarafından yapılan açıklamalardan çıkarılabilecek tahminler, gelecek hakkında derin bir karamsarlıkla damgalı.

Bu kuruluşlardan biri olan Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü (OECD), dünya ekonomisinin 2008'den bu yana en kötü performansına geri döneceğini ön görüyor (mali kriz yılı). Baş ekonomisti "yapısal yavaşlamadan" bahsediyor ve korumacı önlemlerin artışını, Çin ile ABD arasındaki ticaret çatışmasını, Brexit'i, Japonya ile Güney Kore arasındaki gerginliği, petrol piyasasındaki gerginliği ve şirketlerin tuttuğu riskli borç miktarındaki artış sorgulamaya çağırıyor.

Hepsi "uzun vadede yerleşen korumacı gerilimlere" ve ticaretin "son derece düşük"

seviyeye inmesine yol açıyor. OECD sanki bir bulmacayla karşı karşıyaymış gibi, kapitalist işletmeler yatırım yapmamalarına rağmen her zamankinden daha fazla borçlu diyor.

Şirketler, merkez bankalarının borçlanma amacıyla karşılıksız para basmayla sağladığı neredeyse ücretsiz krediden, dolayısıyla borçlarından yararlanır. Ancak ödünç alınan para, çok ucuz olsa bile şirketleri üretime, yatırım yapmaya teşvik etmez.

Şirketlerin kayıtlı borçları, gelecekteki kârını ipotek altına almak anlamına gelse bile, hissedarlarının açgözlülüğünü tatmin etmek için özellikle büyük hisse alımları dahil olmak üzere kendi finansal operasyonlarını finanse etmeye hizmet ediyor.

Böylece emperyalist ülkelerin merkez bankalarının "ekonomik büyümeyi canlandırmak" ya da "ekonomiyi desteklemek" adına yürüttükleri para politikası, burjuvaların parazitliğine ek bir koltuk değneği sağlar. Spekülasyon en zenginleri daha da zenginleştirir, finansı şişirir ve istikrarsızlığına katkı yapar.

OECD baş ekonomistinin ifadesi çaresiz panikten: "Büyüme umutları yatırım ve ticaretle çöktü." "Şirketler yarının ne olacağını bilmediğinde, 'bekleme seçeneğini' kullanıyor; uzun vadeli yatırım için, ticari savaşın nereye kadar gideceğini ve yatırım yapmak için istikrarı bekliyorlar. Ancak geçici belirsizlik kendini tekrarlayıp kök saldıgında, sadece bugünün talebini değil, aynı zamanda yarının büyüme kapasitesini ve istihdam alanlarını da etkiler."

ABD ve Çin arasında gerçek bir ping-pong maçı var: ABD tarafından Çin'den gelen ürünlere karşı uygulanan tarifelerdeki artış, Çin'in aynen cevap vermesine ve

ABD'de yeni bir tepki uyandıran karşı önleme yol açıyor...

Her iki tarafta karşılıklı ilan edilen önlemler, gerçeklikten çok blöftür. Kavgacı tavır, aslında pazarlığın bir parçası. ABD ve Çin ekonomisi, birçok ABD şirketi Çinli taşeron üzerinden iş yaptığı ve ABD sermayesinin Çin'e nüfuzu çok fazla olduğundan büyük ölçüde birbirine bağımlı.

Büyük Amerikan şirketleri, kendileri için üretim yapan Çinli taşeronlara saldırarak, kendi ayaklarına kurşun sıkmak istemiyor. Apple gibi çok uluslu ve büyük ağırlığı olan bir şirket, ABD hükümetine baskı yapıp bilgisayarları için taşeronlarının Çin'de ürettiği parçaları için "vergi muafiyeti" sağlamada hiçbir zorlukla karşılaşmaz.

ABD ve Avrupa Birliği arasındaki ticaret savaşı, korumacı eğilimlerle ekonomilerinin iç içe geçmesi arasında, benzer bir çelişkiyle dolu. On dört yıldır, Amerikan Boeing ile Avrupalı Airbus, kendi ülkelerinin desteğiyle savaşıyor.

Dünya Ticaret Örgütü (DTÖ), Washington'a Airbus uçağına ek vergilendirme yetkisi verdi. Ancak, Airbus üzerindeki ek vergi, American Airlines veya Delta gibi büyük Amerikan havayollarına nasıl dayatılabilir? Bazı Amerikan eyaletlerinin birçok taşeronu, Airbus faaliyetine ev sahipliği yaptığı gerçeğiyle nasıl başa çıkabilir?

Avrupa Birliği, buna cevap olarak, Amerikan uçak üreticisi Boeing'e, Avrupa havacılık taşeron şirketlerine ve Avrupa'daki büyük şirketlere Boeing uçağı satın aldıkları için nasıl ceza kesebilir?

Korumacılık, tarifelerin ve ithalat kotalarının en ilkel biçimleriyle sınırlı değil. Avrupa Birliği'nin gösterdiği gibi, sonsuz derecede daha ince biçim alabilir.

Ortak pazar, ve daha da belirleyici olan euro bölgesi para birliği, bunun parçası olan farklı Avrupa ülkeleri arasındaki ticareti teşvik etmek için tasarlandı. Ancak, Avrupa Birliği'nin her üye ülkesinin diğer üye ülkelere ihracatı durgunlaştı, hatta düşüş eğiliminde. "Şaşırtıcı bir durum" diyor ekonomist Patrick Artus, "gerçekten tek bir pazar olmadığı için, Avrupa Birliğindeki her ülke ulusal şirketlerini birçok sektörde korumak istedi." Hükümetler tarafından manipüle edilen farklı vergi ve sosyal mevzuata ek olarak her devlet, kendi kapitalistinin rekabet gücünü artırmak için bunları kullanıyor.

Kapitalist işletmeler arasındaki rekabet, kapitalist devletler arasındaki rekabet gibi, müttefikin rakip olmaktan vazgeçmediği, dolayısıyla bir düşman olduğu, herkese karşı bir savaştır.

Emperyalist güçler arasındaki rekabetin diğer yönü, siyasi nedenlerin ekonomik nedenlerle iç içe geçmesidir. İran'ı boykot eden ABD, hem rakibi hem de müttefik olan AB'ye kendi siyasetini dayatıyor. Bir yandan da AB şirketlerinin Amerikan şirketlerinin boş bıraktığı yeri alarak, potansiyel rakiplerinin bundan faydalanmasını engelliyor.

Airbus veya Engie'den Peugeot'ya kadar, Avrupa'nın en güçlü kapitalist şirketleri bile pazarı kaybetme korkusuyla, Amerikan emirlerine itaat etmek zorunda, çünkü ABD piyasasından yasaklanma ve Amerikan yatırımcıların elinde olan mali kaynaklara ve bankalara erişim sorunu yaşayabilirler. Örneğin bunun sonucu İran için, dünya pazarlarına yaptığı petrol ihracatı hacmi 10 katı azaldı.

İran halkı, hem Trump dayatmalarının hem de ABD ile Avrupa Birliği arasındaki rekabetin ana kurbanı olmaya devam ediyor.

Dünya ticaretindeki yavaşlamanın başka bir yönü de rekabet koşullarındaki farklılaşma. Mali kriz arasındaki çeyrek yüzyıl boyunca, 1980'lerden ve 2008'e

kadar, dünya ticareti, dünya gayri safi yurtiçi hasılasından çok daha hızlı büyüdü. Bunun başlıca nedenlerinden biri, çok uluslu işletmelerin üretimlerini segmentlere (farklı yerlere) ayırma eğilimiydi.

Aynı üretimin farklı aşamaları (araba, çamaşır makinesi, televizyon, akıllı telefon, mikrobilgisayar...) iş gücü maliyeti, gayrimenkul, hammaddelere yakınlık, sosyal mevzuat, vergilendirme, devletlerden gelen mali teşvikler açısından en elverişli yerel durumdan yararlanmak için çeşitli ülkelere yayıldı.

İletişimdeki gelişmeler, daha düşük ulaşım maliyetleri; ekonomistlerin "değer zinciri segmentasyonu (bölünmeleri)" dediği olayı daha kârlı hale getirdi. Ülkeler arasındaki ticaretin önemli bir kısmı, yarı mamul ürünlerin büyük firmaların kendi içinde veya büyük firmalar ile taşeronları arasında hareket etmesiydi. Çin'in dünyanın alt atölyesi olarak gelişmesi ve Doğu Avrupa ülkelerinin, büyük Alman, Fransız veya Japon şirketlerinin, özellikle otomobil üretim sürecinde entegrasyonunun güçlendirilmesi zamanıydı.

Uluslararası iş bölümünün güçlü mantığına, dönemin fırsatlarına göre kârı en üst düzeye çıkarma arzusu ekleniyor.

Ancak fırsatlar yer değiştirebilir. Örneğin, Çin'deki düşük iş gücü maliyeti bir süre için çok kârlıydı ama karşılaştırılabilir teknik becerilere sahip diğer ülkelere göre artmaya başladı. Böylece Çin'e yatırılan sermayenin bir kısmı Vietnam'a göç etti.

Batı Avrupa'nın, emperyalist kısmı ve Doğu Avrupa ülkeleri arasında eşit vasıflı ücretlerdeki büyük fark, Peugeot, Volkswagen, BMW, hatta Toyota ve Nissan'ın bu ülkelere, pazarın kaldırabileceği kapasitenin çok ötesinde taşınmasına yol açtı. Ancak ücret farkları daralma eğiliminde. Ve her şeyden önce, kapitalist kâr için elverişli nakliye maliyetlerindeki azalmaya rağmen, bu şekilde elde edilen ek kâr,

rejimlerin istikrarsızlığı ve iletişim kanallarına yönelik siyasi veya askeri tehditler nedeniyle dengeli olmayabilir.

2008 mali krizinden bu yana dünya ticaretinin büyüme hızındaki yavaşlama, bir açıdan gelişmekte olan ülkelere (yani çok düşük maliyetle vasıflı bir işgücüne sahip olanlarda) üretime yatırım yapmanın daha az kârlı hale gelmesinden kaynaklanıyor.

Bazı burjuva ekonomistleri, kendilerine şu soruyu soruyorlar: Büyük işletmelerin nihai tüketiciye daha yakın olmaya eğilimli olduğu "küreselleştirme karşıtı" yöne gidiliyor mu?

Ulusal ekonomileri tek dünya ekonomisine daha fazla entegre etme anlamında, küreselleşme geri döndürülemez olsa da, çok kısa vadede kâr arayışı giderek finansallaşmış kapitalizmin damgasını taşıyor. İstikrarsız bir dünyada, rekabet koşulları sürekli değişiyor ve rakip kapitalist işletmeler arasındaki güç ilişkilerinin sürekli sorgulanmasına yol açıyor. Sınıf Mücadelesi n° 204-Aralık 2019-Ocak 2020

Güncel... Güncel... Güncel...

Koronavirüsü

Çin kaynaklı salgın akciğer hastalığı Koronavirüs'ün tespit edilip genetik yapısının ortaya çıkarılması için birkaç gün yeterli oldu. Hastalık, Çin'de ölümlere yol açtı.

29 Aralık'ta Çin yetkilileri, ülkenin Doğusunda, Wuhan'da tipik olmayan bir akciğer hastalığının görüldüğünü Dünya Sağlık Örgütüne (DSÖ) bildirdi. 10 Ocak'ta virüsün genetik yapısı tespit edildi ve tüm dünyadaki araştırma ekiplerinin hizmetine sunuldu. O günden itibaren araştırma ekipleri ile hekimler, bulaşıcı virüsle ilgili bilgi ediniyor, kökeni, yapısı, insan vücudunda nasıl yayıldığını, nasıl değişime uğradığını, nasıl dönüştüğünü... tespit ediyorlar. Tüm bilgi ve genetik sonuçlar, internet hızıyla, yani hastalığın yayılma hızından daha hızlı, dünyanın farklı bölgelerinde bulunan laboratuvarlar arasında dolaşiyor. Bu durum bugün, bilimsel ve teknolojik olanakların herkesin hizmetine sunulduğunda hangi olanaklara kavuşulabileceğine ilişkin çarpıcı bir örnek.

Bu hastalıktan sorumlu ajan koronavirüs ailesine ait. Bu ismin nedeni, bu virüsün elektronik mikroskop ile incelendiğinde bir çember şeklinde olduğunun gözlemlenmesidir. Bu virüs insan vücudunda görüldüğünde genellikle, sıradan bir hastalık olan nezleyle yol açıyor. Ancak

virüs bazı kuş türleri ile memeli hayvan türlerine de bulaşır ve onlarda daha şiddetli etkiler yapar.

Bugünkü virüs, 2019'da keşfedilen yeni bir koronavirüs olduğuna vurgu yapmak için 2019-nCoV ismiyle anılıyor. Virüs, Wuhan'daki bir hayvan pazarında değişime uğrayarak hayvanlara geçti ve orada da değişime uğrayarak, çok daha tahrip edici bir hal alarak insanlara bulaşarak akciğer hastalığına dönüştü.

Çin'de bir aydan daha kısa sürede binlerce insan hastalandı. 28 Ocak'ta ölü sayısı 150'yi geçmişti. Çin dışında hastalığa yakalanan erkek veya kadınlar, sağlık sistemleri olan yerlerde, yakından takip ediliyor ve hastalık denetim altında tutulmaya çalışılıyor.

Hastalık yakından takip edildiği için hastalığa ilişkin bilgiler giderek artıyor. Hastalığı hemen tespit edebilecek bir test sistemi kısa sürede oluşturuldu ama virüsü hemen iyileştirebilecek bir çare veya yakın zamanda kullanılacak bir aşı görünmüyor. Bu virüs diğer solunum yoluyla bulaşan hastalıklar gibi, yani öksürük ve hapşırma ile bulaştığından, şimdilik yapılabilecek şey, buna yakalanan hastaların diğer kişilerle irtibatını kesip karantina altına almak.

Kısacası hastalığa karşı şu anda alınabilecek sağlık önlemleri temel olarak ön

tedbirlerden oluşuyor ve bu arada bilim insanları hastalığın yayılması ve hastalığın kuluçkaya yatma süresi ile ilgili gerekli bilgileri ve ölümcüllük derecesi konusundaki haberleri toplamaya devam ediyor. Şu anda virüsün tıbbi sonuçlarının ne olacağı ve hangi seviyeye tırmanacağını tespit etmek olanaklı değil. Üstelik bilim insanları ellerinden gelen her şeyi yapsalar bile, dünya seviyesine yayılmış bir hastalığın nasıl gelişeceğini öngörebilmek çok zor.

Elbette hem virüsler hem de mikroplarla ilgili kesin ve kalıcı bir çare bulmak olanaklı değil. Bunlar, hayatın bir parçası ve en başından beri insanlığın bir gerçeği. Onlar da evrim geçirerek yeni şartlara uyum sağlar. Buna paralel olarak çareler ve bilgi ilerliyor. Ancak hastalıklara yol açan bulaşıcı ajanların en zararlı etkilerini sınırlayabilmemiz için tüm dünyada herkesin maddi ve bilimsel olarak gerekli imkanlara kavuşabilmesi gerekli. Ancak maalesef insanlığın günümüzdeki konumu hiç böyle değil.

Yaşadığımız modern toplumda, ulaşım çok gelişti ve bu vesileyle mikroplar da çok hızlı yayılabilir. Esas hedefin kâr olduğu ve bu temellerde yönetilen bir toplumda kitleleri hastalıklardan korumak aynı hızla mümkün olmuyor.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.